

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.108/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi jogi képviselő (felperest képviselő jogtanácsos, felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperest képviselő jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 52.K.706.652/2021/9.

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a szolgálati hely körzeti megbízottként teljesített szolgálatot. 2021. október 7. napján szolgálati panaszt terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki és egyéb

feladatokat, melyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát előjáró részben elévülés, részben a kérelem megalapozatlansága miatt elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2018. október 1-től 2021. szeptember 30. napjáig terjedő időszakra bruttó 1.043.550 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg. Keresetét azzal indokolta, hogy a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 21. pontja taxatív meghatározza, hogy mely esetekben lehet a körzeti megbízottat a működési körzetéből eseti jelleggel meghatározott szolgálati feladatra elvonni. Rámutatott: a körzeti megbízott járőrszolgálatba csak kivételesen osztható be, kizárólag a működési körzetében, járőrrel közösen. Következésképp a szabályzattal ellentétesen, azon túlterjeszkedve határozták meg feladatait. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva a követelés jogalapját és összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.043.550 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az igényérvényesítésre a Hszt. 11. § (1) és (3) bekezdései, valamint 163. § (1) bekezdése alapján az elévülési időn belül került sor. Megállapította, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőrfeladatok ellátása elválik egymástól, még akkor is, ha bizonyos feladatok tekintetében átfedés van közöttük. Kiemelte: a munkakör kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a hivatásos állomány tagja külön utasítás nélkül is általában végezni jogosult és köteles a jogviszonya fennállása alatt; ezt a munkaköréhez (beosztásához) igazodóan kell meghatározni és ezek nem fedhetnek le több beosztást vagy más beosztásba tartozó feladatokat. A munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, azokat korlátlanul nem bővítheti és azok más beosztásba tartozó feladatokkal nem egészíthetők ki. Ennek megfelelően, ha a körzeti megbízott az ORFK utasítás 24. pontjától eltérően teljesít járőri feladatokat, az a beosztásától eltérő feladatellátást valósít meg, amely megalapozza a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerinti megbízási díjra való jogosultságot, s ugyanez igaz az átkísérési és egyéb feladatokra, melyek mindegyike az eredeti beosztástól eltérő – az ORFK utasítás 25. pontjába ütköző – többletfeladat ellátást jelent.

[5] Az összecszerűség körében utalt a Hszt. 71. § (4)-(5) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésében, valamint a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésében foglaltakra. Az F/4. számon csatolt kimutatására figyelemmel megállapította, hogy a felperes minden hónapban több alkalommal (legtöbb hónapban közel tucatnyi alkalommal), rendszeresen látott el beosztásához nem tartozó feladatokat. A törvényi 50-200 %-ig terjedő keretek között a felperesnek az illetményalap 75%-ban meghatározott igényét a teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta, figyelemmel a többletszolgálat ellátásával érintett napok számára és a feladat jellegére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, de azokból téves következtetést vont le; hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, (5) és (6) bekezdéseinek sérelmére. Nem vitatta azon megállapítást, hogy a körzeti megbízotti feladatok és a járőrfeladatok elválnak egymástól és a munkáltató csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat; azonban úgy vélte, hogy a felperes nem látott el a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat, mivel a járőri feladatok a körzeti megbízotti tevékenységbe tartozó olyan közterületi alaptevékenységek, melyek nem minősülnek a kinevezéstől eltérő többletfeladatnak, vagy más munkakörnek. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet alapján a járőr különböző típusú járőr szolgálati formát láthat el. Továbbá előadta, hogy a peresített időszakban felperes egyik évben sem végzett 30 napot meghaladóan az eredeti beosztása mellett többletfeladatokat, így megbízási díjra semmiképpen sem jogosult. Egyebekben kifejtette, hogy a az általánosan követett gyakorlatnak megfelelően a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 50%-ában tartja elfogadhatónak. A felperes által végzett többletfeladatok az általa teljesített szolgálatoknak és a felperes munkaidejének csekély részét tették ki, azok a beosztásának megfelelő bonyolultságúak voltak.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Érvelése szerint az alperesi álláspont nem egyeztethető össze a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelettel, mely szerint a körzeti megbízott és a járőr különböző beosztás; e két beosztás eltérő munkaköri feladatait két különböző ORFK utasítás, mint munkáltatói szabályzat foglalja össze. Kitért arra is, hogy a következetes bírói gyakorlat alapján a 30 napos feladatellátási időhatárt az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján kell vizsgálni: jelen esetben a peresített időszak nagysága és az eltérő tartalmú szolgálatteljesítési napok száma is

meghaladta a 30 napot. Az alperes mindezekon felül az összecszerűség vitatását releváns anyagi jogszabályhely megsértésével nem indokolta.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor a Fővárosi Ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[10] Az állománytáblában rendszeresített beosztásokhoz tartozó feladatokat a munkáltató a munkaköri leírásban egyoldalú utasításával rögzítheti, azonban a munkaköri feladatok meghatározása nem lehet önkényes. A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a körzeti megbízotti beosztás volt. A következőket bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában is rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[11] A Kúria korábbi döntéseiben (Kf.VII.39.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta továbbá, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el, többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további tevékenység, az többletfeladatként értékelendő. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy alaptalan az az alperesi hivatkozás, amely szerint a felperes a munkaköri leírásában nevesített feladatokon túl, a beosztásához kapcsolódóan köteles lett volna a szolgálati hely egyéb osztálya tevékenységi körébe tartozó olyan eseti jellegű feladatokat is ellátni, amelyekre szakmai felkészültsége alkalmassá teszik, ugyanis ez a beosztásának korlátlan bővítését jelentené. A Kúria következetes gyakorlata szerint a

munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.VII.39.525/2021/3.).

[12] Az alperes a fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott a Hszt. 71. § (6) bekezdésének sérelmére is. Az abban meghatározott szabály arra az esetre vonatkozik, ha a megbízást a hivatásos állomány tagja harminc napon túl is ellátja, és azt írja elő, hogy ilyenkor a díjazás a megbízás első napjától, visszamenőlegesen jár. Nem tartalmaz ugyanakkor arra vonatkozó feltételt, hogy a megbízási díj csak többletfeladat „egybefüggő” harminc napos időtartamon keresztül történő teljesítése esetén illeti meg a hivatásos állomány tagját (Kf.III.39.019/2021/5.).

[13] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 75%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl; figyelembe vette a többletszolgálat ellátásával érintett napok számát és a feladat jellegét, továbbá azt, hogy a feladat ellátása rendszeresen és visszatérő jelleggel történt. Fellebbezésében az alperes egyedül arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által teljesített többletmunka mennyiségét és a feladatok felperes beosztásának megfelelő bonyolultságát nem megfelelően értékelte. Az ítéltábla hangsúlyozza: az a körülmény, hogy az alperes a fellebbezésében az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek – a mérlegelés jogszerűségéhez – ezen túlmenően azt kellett volna bemutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, melyeket nem vett figyelembe és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételére esetén más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Ezzel szemben a felperes alappal hivatkozott az F/4. számú kimutatásban foglalt adatokra. Az alperes az általános vitatás mellett jogszabálysértést sem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. Nem volt kiolvasható a fellebbezésből az sem, hogy mit ért az alperes az általánosan követett gyakorlaton, ahhoz eseti döntést nem rendelt. Így a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.). Mindezekre figyelemmel az alperes az összecszerűség körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére.

[14] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[15] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez (1.043.550 forint) igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[16] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[17] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[18] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. november 30.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.	dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró